І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь... — Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 24-го ЛЮТОГО 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 24, 1972 No. 35. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Середа, 23 лютого 1972

В АМЕРИЦІ

СКЛАДЕНА З ПРЕДСТАВНИКІВ ОБОХ ПАРТІЙ Сенатська група запропонувала легіслятивний законопроєкт, за яким примусове перевезення учнів до інших шкіл дозволялося б тільки там, де є офіційно проваджена сеґреґація. В інших випадках не було б примусового транспортування дітей. Проєкт такої зміни запропонували сенатські лідери Скотт і Менсфілд, виявляючи тим небажання вносити поправку до Конституції в цьому питанні. Президент Р. Ніксон бажав не легіслятурної постанови, а нового додатку до Конституції, яким заборонялося б перевозити учнів.

УПРАВЛІННЯ ДЛЯ ОХОРОНИ ПРИГОДНОГО ОТОЧЕННЯ продемонструвало новий зразок автомобіля, який дуже мало занечищує повітря. Показуючи журналістам те авто, голова управління Дж. Кречмер сказав, що в містах найбільше занечищують повітря автомобілі відходами-газами, що містять великий відсоток перекису вуглецю. Новий тип пасажирського авта відрізняється від інших мотором: замість двигуна внутрішнього згоряння в ньому встановлено газову турбіну, яка майже не дає диму. Але не відомо, чи авто знайде широке застосування, бо праця газової турбіни получена з дуже великим галасом.

ПРОТИ ДАЛЬШОГО ІСНУВАННЯ РАДІО „СВОБОДА" І „ВІЛЬНА ЕВРОПА" виступив впливовий сенатор Дж. Фулбрайт, демократ із Аркензо. Він сказав, що тим радіостаціям, які виникли під час „холодної війни", місце на звалищі. Сенатор Фулбрайт є головою сенатської Комісії в справах закордонних взаємин. Впродовж яких 20 років обидві радіостанції діставали фонди для своєї праці з Центральної Розвідчої Агенції. Тепер дальше фінансування має затвердити Конґрес, думки в якому дуже поділені. СССР і країни - сателіти часто протестували проти існування тих радіостанцій.

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН ПЕРЕД ПОДОРОЖЖЮ до комуністичного Китаю ще раз висловився за тим, щоб зробити поправку в Конституції і заборонити примусове перевезення учнів до різних шкіл з метою поборення расової дискримінації. Президент вважає примусову транспортацію дітей такою, що не дасть користи школам і може тільки викликати непотрібний поділ між американським народом — поділ расового характеру.

ЛЕҐІСЛЯТУРА ПЕНСИЛЬВЕНІЙСЬКОГО СТЕЙТУ схвалила закон проти писання на стінах чужих домів. За самовільне писання будь - якого тексту на приватному будинку порушника закону будуть карати штрафом до 500 долярів.

СЕНАТОР - КОНСЕРВАТИСТ ДЖЕЙМС БОКЛІ виступив проти злагіднення торговельних обмежень між ЗСА і комуністичним Китаєм. Він зареаґував неґативно на розпорядження президента Р. Ніксона напередодні виїзду до Китаю, що в торгівлі з китайським материком будуть діяти ті ж самі правила, як і в ділянці торгівлі з СССР та деякими країнами „соціялістичного бльоку".

З БУЕНОС АЙРЕСУ ПОВІДОМЛЕНО, що арґентинський уряд налагоджує дипломатичні відносини з комуністичним Китаєм. Дотепер Арґентина займала до комуністичних країн дуже стримане становище.

У СВІТІ

У ЧЕХО - СЛОВАЧЧИНІ МАСОВО АРЕШТУЮТЬ ночами журналістів, письменників, істориків, узагалі інтелектуалів, відомих із свого ворожого становища супроти совєтської окупації та прихильників ліберальних реформ за Александра Дубчека. Західні кореспонденти у Празі твердять, що це навіть не сам генеральний секретар компартії Ґустав Гусак, а гірші за нього чеські сталіністи перепeрли рішення підготовити масовий процес проти опозиції.

ДО М. НІКОЗІЇ НА КІПРІ ПРИБУВ офіційний посередник Об'єднаних Націй для справи ізраїльсько - арабського замирення, шведський амбасадор у Москві д-р Ґуннар Яррінґ, який раніше відбув довгі розмови з єгипетським міністром закордонних справ д-ром Мурадом Хaлебом. Не відомо, чи він поїде до Ізраїлю.

У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ СТВОРИЛАСЬ нелеґальна військова організація тамошніх протестантів „Ванґард", яка — одночасно в кількох різних містах — прилюдно заприсягла по кількасот озброєних членів. Ціль: відповісти терором на терор католиків.

У БРИТАНІЇ 280.000 ВУГЛЕКОПІВ ВЕРНУЛИСЯ до праці, отримавши після 41-денного страйку майже 20 відс. підвишки винагороди. Але Британії погрожує новий параліч: страйк 300.000 залізничників.

СОВЄТСЬКИЙ МАРШАЛ АНДРЕЙ ГРЕЧКО ПРИБУВ з групою військових фахівців до Каїро на розмови з єгипетським міністром військових справ генералом Мохаммедом Садеком та іншими військовиками у справах стану єгипетських збройних сил.

ПРЕЗИДЕНТ БАНҐЛАДЕШУ МУДЖІБУР РАХМАН ЗАЯВИВ в пресовому інтерв'ю, що він радо підтримав би акцію переселення кругло 800.000 біґарців з Банґладешу до Західнього Пакістану „в заміну" за бенґальців, які живуть у Західньому Пакістані. За таке діло повинні взятися Об'єднані Нації. Він знову твердив, що під час 9-тимісячного терору західньо - пакістанського війська згинули в Східньому Пакістані, теперішньому Банґладеші, коло 3 мільйони людей і що 200.000 бенґальських жінок впали жертвою насильства пакістанських вояків.

У СТОЛИЦІ ПІВНІЧНОГО В'ЄТНАМУ ГАНОЇ ПОКАЗУВАЛИ прилюдно 5-ох американських старшин летунства, що їхні літаки збито і їх самих схоплено в полон в останніх тижнях. Тільки один з тих полонених був цілий і здоров — всі інші були поранені і змаргані. Кожний подавав своє прізвище, ступінь і привіт родинам в Америці.

В ЄГИПТІ СТАЛАСЯ під кінець мин. тижня велика катастрофа: автобус, що віз понад 80 студентів — на поверх 20 вище дозволеного числа — злетів зі шляху в один з каналів у дельті Нілу. Згинуло 77 студентів, між ними 24 дівчата. Безпосередня причина: трісла отока в передньому колесі.

ПРЕЗИДЕНТ ВІЛЬНОГО КИТАЮ ЧІЯНҐ КАЙШЕК ЗАПОВІВ у промові до 1.374-ох членів парляменту в Тайпеї, на Тайвані (Формозі), що він рішився „серед щораз гіршої міжнародної ситуації" відійти від державних справ. Чіянґ Кай-шек має 84 роки життя. Існує тенденція обрати його п'ятий раз на 6-тирічну каденцію.

ПЕКІН ВИЯВЛЯЄ ПРИЯЗНІ ЖЕСТИ СУПРОТИ НІКСОНА

Пекін. — У минулий вівторок — на Далекому Сході була вже середа 23 лютого третю з черги, цим разом 4-годинну — розмову з комунокитайським прем'єром Чу Ен-лаєм, при чому приявними при тій розмові були найближчий дорадник Президента Генрі Кіссінджер і його два асистенти, Джон Голдридж і Винстон Лорд. Державний секретар Вілліям Роджерс конферував одночасно окремо з комунокитайським міністром закордонних справ Чі Пенґомфей. Засекреченість тих розмов була така повна й глибока, що пресовий секретар Президента Роналд Зіглер відмовився сказати журналістам навіть те, чи американська й китайська сторони устійнили були якийсь денний порядок. Але всі коментатори підкреслюють, що найважливішою подією пекінського дня було таке виявлення приязного жесту супроти Президента й Америки, як його китайські комуністи рідко роблять навіть супроти своїх давніх дійсних приятелів. Вперше сторінки офіційного щоденника „Дженмін Джіх Пао" були покриті світлинами з відвідин Президента і його дружини, а газета появилась під великим заголовком на першій сторінці: „Голова Мао приймає американського президента". Показано, як Мао Тсе-тунґ стискає руку Ніксонові і так само — як на летовищі Ніксон і Чу Ен-лай один одному стискають руку. На телевізії впродовж 10-ти хвилин показувано перебування Президента і його почету у Пекіні. На всіх світлинах у газеті був усміхнений Ніксон. Надруковано теж повний текст промов Чу Ен-лая і Р. Ніксона під час офіційного бенкету. Тому, що комуністи мають давню і загально відому методу виявляти свої політичні настрої і тенденції відповідною пресовою технікою — довжиною вісток, світлинами і т. п., загально вважають, що лідери Комуністичного Китаю вдоволені відвідинами Президента і що перші розмови з ним доказали їм, що ті відвідини мають дійсно велике політичне значення. Всі газети були миттю розхоплені, перед кіосками стояли довгі черги пекінців. За символічний знак приязного ставлення вважають також факт, що до тих китайських господарів, які вітають і приймають Президента і його дружину, приєдналась також багато молодша за свого чоловіка, Мао Тсе-тунґа, його дружина Чіянґ Чінґ, колишня акторка, одна з провідниць злощасної „культурної революції". Вона сиділа поміж президеном Ніксоном і його дружиною Пат Ніксон на виставі балету, на яку запрошено Ніксонів і їх почет. По другому боці Президента сидів Чу Ен-лай, а біля нього державний секретар Вілліям Роджерс. На балеті показувано, як червона революція перемогла чорну реакцію. Пані Ніксон окремо відвідала одну підміську фарму і шпиталь та придивлялась експериментові, як китайці глибокими уколами лікують частинний параліч.

Совєтська преса далі промовчує перебування президента Ніксона у Пекіні, обмежившись до первісної коротенької вістки про приїзд Ніксона і його почету до Пекіну. Так само, наприклад, у Північному В'єтнамі взагалі не знають про ті американські відвідини у Китаї, бо преса, радіо і телевізія не згадують про це ні словом.

В ЧИКАҐО ДУЖЕ УРОЧИСТО ВІДЗНАЧЕНО 80 РОКОВИНИ НАРОДЖЕННЯ ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА

Чикаґо (М.Д.). — В неділю 20-го лютого ц.р. перед полуднем в усіх церквах були відслужені торжественні св. Літургії. В катедральній церкві св. Миколая Архиєрейську Святу Літургію служили обидва Владики — чикаґівський єпископ Ярослав Габро і гість, торонтонський єпископ Ізидор Борецький в сослуженні отців парохів двох найбільших місцевих парафій: катедри св. о. Миколая о. прелата Павла Леськова і парафії св. Володимира й Ольги о. Маріяна Бутринського та парохів інших місцевих церков.

По полудні відбулася святкова Академія-Концерт при участі понад 2 000 осіб. Програму започаткував збірний хор молитвою „Отче наш", яку проспівало около 350 виконавців під диригентурою о. І. Кротеця з парафії св. Володимира й Ольги. Академію відкрив святковою промовою місцевий Владика Ярослав Ґабро. Головним промовцем був торонтонський Владика Ізидор Борецький. Англійською мовою промовляв Роман Завадович, мол., а кінцеве слово виголосив ред. М. Панасюк, голова Комітету Громадської Дії за Патріярхат Помісної Української Католицької Церкви, що був організатором цих святкувань, що їх відзначила об'єднано вся українська громада Чикаґо й околиці під протекторатом свого Владики Ярослава Габра. Мистецьку частину академії-концерту виконали 8 місцевих хорів, виступаючи окремо або в деяких точках збірно. Хор „Прометей" парафії св. Володимира й Ольги виконав „Псальми Руслапові" зі симфонічною оркестрою. Свято закінчено могутнім „Боже великий єдиний" у виконанні об'єднаного хору під дириґентурою д-ра Ярослава Кокорудза. Напередодні святкувань відбулася зустріч представників 82 церковних і світських організацій з Владиками Ярославом Габром та Ізидором Борецьким. Під час цієї зустрічі промовляли обидва Владики, подаючи також відповіді на питання представників організацій про актуальні проблеми УКЦеркви. Всі учасники зустрічі, разом з Владиками, підписали мистецько оформлені привітання-побажання і заяву відданости Голові Помісної УКЦеркви Кир Иосифові VII.

Громада в Нюарку відзначила 80-річчя Первоієрарха УКЦ святочним концертом

Нюарк. — Минулої неділі, 20-го лютого, тут у заповненій залі школи Мт. Вернон відбувся святочний концерт на пошану Первоієрарха УКЦеркви Блаженнішого Иосифа VII з нагоди його 80-ліття. Концерт влаштували спільно місцева українська католицька парафія св. Івана Хрестителя та Комісія Фонду Верховного Архиєпископа „Церква в потребі". Відкрив концерт коротким словом голова Комісії ФВА д-р Степан Ворох, а святочне слово виголосив о. д-р Володимир Гавліч, ігумен ЧСВВ. На програму концерту склались виступи хорів церкви св. Івана Хрестителя під дириґентурою Михайла Добоша та при фортепіяновому супроводі Дозі Сиґіди, хору парафіяльної школи при фортепіяновому супроводі Роксоляни Шеґедин, хору „Євшан Зілля" під дириґентурою Бориса Садовського та при фортепіяновому супроводі Марійки Ґеча, жіночого квартету „Калина" при фортепіяновому супроводі Бориса Базаля, виступ оперової співачки Марії Лисогір при фортепіяновому супроводі проф. Дарії Каранович, фортепіянове сольо Ірини Пелех та монтаж з творів Е. Маланюка, В. Лащенка і Л. Храпливої у виконанні Нусі Пащак, Люби Мостової та Іванни Кононів. Концерт закінчив хор церкви св. Івана Хрестителя виконанням композицій Строкіна, Веделя і А. Гнатишина та зі сольовим виступом баритона мґра Осипа Стецури. Сцену оформив Федір Луцишин.

Конґресова конференція схвалила асиґнувати 3.2 більйона долярів на закордонну допомогу

Вашинґтон. — Палатно-сенатська конференція погодилася у висліді своїх нарад у вівторок 23 лютого на встановлення бюджету асиґнувань на закордонну допомогу в сумі 3.2 більйона долярів. Із цієї суми були б призначені: 2.6 більйона долярів на мілітарну й економічну допомогу, 72 мільйони на Корпус Миру, на який Сенат пропонував асиґнувати 77.2 більйона долярів, а Палата тільки 68 мільйонів долярів. В загальну суму допомоги включені також 86 мільйонів на допомогову програму Об'єднаних Націй, що її Палата Репрезентантів хотіла скреслити взагалі. Для Світового Банку схвалено суму у висоті 211.7 мільйона і для Між-Американського Банку Розвитку — 123 мільйони. Голова сенатської конференції демократичний сенатор Вільям Проксмайр із Висканcину заявив, що він не підпише компромісу і не голосуватиме за прийняттям цього бюджету, хоч переконаний, що Сенат його схвалить. Знову ж голова палатної конференції демократичний конґресмен Отто Пессман з Луїзіяни висловив своє задоволення з приводу досягнутого компромісу. Розгляд і схвалення запропонованої конференцією закордонної допомоги мали б відбутися вже в середу або в четвер. Реченець розгляду його в Сенаті ще не устійнений.

Бразилійський генерал-майор закликав українців зберігати свою мову й культуру

Ріо де Жайнеро. — У м. Куритибі й на сусідніх аеродромах відбулося „Свято авіяції", під час якого для військово-повітряних сил естада Парана та авіяційної Школи старшин Українська Фолкльорна Група дала успішний концерт. Виступ української молоді в народній ноші, із співами й танцями, попередив словом про Україну, її становище під Москвою та її боротьбу студент Мирослав Байлак, який промовляв по-портуґальському перед добірною авдиторією. Тижневик „Хлібороб" ч. 36/1971 повідомляв, що на тому вечорі виступав ґесерал-майор Маріо Калмон Епінґаус — комендант Школи Старшин авіяції, „виявивши широку обізнаність з українськими справами взагалі і з життям та здобутками української колонії в Парані зокрема". Промовець „закликав і далі плекати та розвивати народне мистецтво і якнайширше популяризувати його" та прославляв українців за те, що по 75 роках поселення в Бразилії вони „зуміли зберегти мову своїх предків, їх культуру, мистецтво та звичаї, тим самим збагачуючи новими позитивними елементами духовість усього місцевого населення".

ВЕЛИКА КАТАСТРОФА ТРАМВАЮ У ЛЬВОВІ

В листі з України, датованому 29 січня ц. р., пишуть: „... У Львові була велика катастрофа по Городецькій вулиці. Трамваєві відказали тормози і він пішов собі, як знав, і по-дорозі збивав людей, хто не вспів втечи а як перевернувся, то придушив собою 12 людей. Всього було 35 жертв. Ті, що були в трамваю, вижили, тільки кондукторша вмерла від розриву серця".

Проф. Юрій Бойко видав перший том своїх вибраних праць

Мюнхен. — З датою 1971 року появився тут з друку накладом автора п.н. „Вибране" перший том літературно-критичних статтей і літературознавчих праць відомого українського еміґраційного науковця Юрія Бойка, професора Українського Вільного Університету і Німецького Університету у Мюнхені. На зміст цього 360-сторінкового тому склалися статті і праці проф. Ю. Бойка, написані й опубліковані ним на літературні і театральні теми в 1930-1956 роках, в тому числі про Т. Шевченка, І. Франка, М. Коцюбинського, М. Хвильового, І. Дніпровського, Г. Косинку, Б. Антоненка-Давидовича, В. Підмогильного, І. Кочергу, О. Лятуринську та В. Барку. Включена до цього тому також більша праця проф. Ю. Бойка п.н. „Творчість Тараса Шевченка на тлі західньоевропейської літератури", що була видана первісно німецькою мовою. Попереджений цей перший том писань проф. Ю. Бойка першою частиною його ж автобіографічної статті п.н. „Про зусилля і здобутки", що охоплює роки до 1935. В додатку до видання вміщені численні ілюстрації — фотографії батьків автора

проф. Юрій Бойко

і його самого з різних періодів і подій його діяльности, як також репродукції змісту деяких журналів, у яких він друкував свої праці та документів про його працю під совєтським режимом. Розраховане усе видання вибраних праць і статтей проф. Юрія Бойка на три томи. Народжений проф. Ю. Бойко 1909 року на Херсонщині. Закінчив факультет мови і літератури Одеського Університету й аспірантуру при Науково-дослідному Інституті ім. Шевченка в Харкові. Після відбуття аспірантури був науковим співробітником згаданого Інституту.

МҐР. Є. ГАНОВСЬКИЙ ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ СУМА

Ню Йорк (Р.М.). — В днях 19-го і 20-го лютого ц.р. тут у приміщеннях Статлер Гілтон готелю відбувся XIII-ий З'їзд Спілки Української Молоді Америки, у висліді якого обрано нову Управу із переобраним на голову мґром Є. Гановським у проводі. З'їздом проводила ділова президія, очолювана д-ром Б. Футеєм, з почесним членом — Головою ЦУ СУМ, мґром О. Ковалем.

У програму першої пленарної сесії З'їзду входили: відкриття, вибір Президії З'їзду, прийняття порядку нарад, відчитання протоколу з попереднього З'їзду, вибір Комісій: мандатно-верифікаційної, резолюційної, номінаційної, юнацької, дружинників, фінансово-господарської, звіти керівних органів СУМА і дискусія над звітами та ділові наради згаданих комісій. Вечером, в великій бенкетовій залі готелю відбувся традиційний Баль Дебютанток СУМА.

В неділю, після Богослужень в українських церквах, перепроваджено другу пленарну сесію: уділення абсолюторії уступаючій Головній Управі, звіти ділових комісій З'їзду, програмова доповідь голови ЦУ СУМ мґра О. Коваля, складання і відчитання привітів Ієрархів Церков та центральних установ-організацій, прийняття резолюцій, в тім і привіт

(Продовження на стор. 3-ій)

Українка головою Комісії Людських Прав Онтаріо

Торонто. — Міністер праці Онтерійського провінційного уряду Ґордон Кортон призначив панну Валерію Касюрак головою Комісії Людських Прав Онтаріо, однієї з найбільш густо заселених промислових провінцій Канади. Валерія Касюрак народилася в Брендоні, Манітоба, в родині українських іміґрантів, росла у Віндзорі, закінчила студії в коледжі Вознесення та в Університеті Зах. Онтаріо. Виявила себе талановитою працівницею в ділянці громадських послуг і організованого громадського життя. Вула заступником президента Об'єднаних громадських послуг Дітройту, головою Відділу громадянства та іміґрації в Онтаріо, головою Віндзорського Відділу Об'єднання працівників асекурації. Панна Валерія є також членом Об'єднання Українських Підприємців і Професіоналістів у Віндзорі та від 1968 року — членом Дорадчого Комітету заробітної праці при Онтерійському уряді. У 1964-65 рр. вона репрезентувала Канаду в Комісії Прав Людини ОН у Ню Йорку і потім у Женеві, Швайцарія. Вона жваво цікавиться проблемами етнічних меншостей у Канаді та проблемами праці, інформує тижневик „Новий Шлях" з 12 лютого.

Ведеться акція в обороні заарештованого в Україні студента Ярослава Добоша

Сумівська Пресова Служба подає: Згідно з пресовими інформаціями, на початку лютого ц. р., бельгійська преса повідомляла, що в „випадку Я. Добоша, бельгійська дипломатична служба не має ніякого правного ходу проти совєтських властей, бо в СССР Ярослава Добоша вважають совєтським громадянином". Це повідомлення викликало велике занепокоєння і безмежне обурення як серед бельгійського студентства, так і серед української громади. Створився „Комітет „ад гок" для звільнення Ярослава Добоша". Комітет очолив бельгієць Н. Лemенс з Брюселі, а в склад Комітету увійшли численні бельгійські молоді приятелі заарештованого. Про своє заіснування Комітет повідомив Міністерство Заграничних Справ Бельгії, зазначуючи, що він ставить собі замету інформувати пресу, радіо, телевізію і через них усю публічну опінію та зайнятися правною обороною Я. Добоша й допомогою його родині. Члени того Комітету заявляють, що вони не є ніде політично заанґажовані і діють вповні незалежно.

Першою акцією Комітету було опрокинення тверджень, що Я. Добош може вважатися совєтським громадянином, публікуючи заяву батька Я. Добоша такого змісту: „Я, Иосиф Добош, батько Ярослава Добоша, цим заявляю, що я є 1919 року народження під польською окупацією і що перед і після 1939 р. я жив і працював в містечку Динів, березівського повіту, ряшівського воєвідства. Після німецької інвазії в 1939 р. ці райони попали під німецьке панування, а відтак по війні повернулись назад до Польщі. Я був вивезений на працю до Німеччини. В 1949 р. я іміґрував до Бельгії. Я ніколи не був совєтським громадянином. Ніхто не може мені приписувати совєтського громадянства, а напевно ні моєму синові. Мій син є законно бельгійським громадянином. Цим заявляю ще раз і найрішучіше, що совєтський уряд хоче накинути своє громадянство моєму синові зловживаючи право. Совєтський уряд не може не знати, що я ніколи не числився поміж його громадянами".

Комітет для звільнення Я. Добоша розіслав своє звер-

(Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

РЕТРОСПЕКТИВНА ВИСТАВКА КАРТИН ОЛЕКСИ ГРИЩЕНКА В УНІВЕРСИТЕТІ В ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Заходами ґалерії Християни Чорпіти в Філядельфії, Ла Салл Коледж у тому місті влаштовує в днях від 27 лютого до 5 березня ретроспективну виставку картин нашого визначного мистця Олекси Грищенка. Виставка відбудеться в президентських кімнатах у Коледж Юніон Билдінґ, 20 вул. і Олні Евню. Твори охоплюватимуть роки від 1919 до 1967, і походять з Фундації Олекси Грищенка в Українському Інституті Америки в Ню Йорку та з приватних збірок, у тому чимало творів ще ніколи не виставлюваних в ЗСА. Виставка припадає якраз на 89 літні уродини мистця. Виставка буде відкрита в будні дні від 12-5, в суботу і неділю 1-6 год.

МАЛЯРСЬКУ ВИСТАВКУ ГАЛИНИ МАЗЕПИ ПРОДОВЖЕНО ДО 5 БЕРЕЗНЯ

Ню Йорк. — Виставка малярських праць відомої української еміґраційної малярки Галини Мазепи, яка відбувається в приміщеннях Українського Інституту Америки при 2 Іст 79-а вулиця у Ню Йорку, буде продовжена до 5 березня ц.р. Можна оглядати виставку кожного дня крім понеділків, від год. 2-ої до 6-ої по полудні та в суботи і в неділі від 1 до 5 по полудні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Для оборони людських прав

В американській Декларації Незалежности названо життя, волю і змагання до щастя тими невід'ємними правами, що ними наділив кожну людину сам її Творець. Як же сумно, що ще й сьогодні, під кінець XX сторіччя після народження нашого Спасителя, ці права не тільки грубо порушуються, але й відмовляється їх окремим людям і навіть народам. Останні події в поневоленій комуністичним режимом Україні недвозначно доводять, що Совєтський Союз був і залишився тією новітньою твердинею варварства, в якій людське життя і воля не мають жадної вартости.

Шевченко писав: „страшно впасти у кайдани, умирать в неволі, а ще гірше спати, спати і спати на волі". Страшні дні переживають наші знедолені брати і сестри в Україні, але було б ще страшніше, якби ми, перебуваючи на волі, спали або безчинно цьому приглядалися. Бо й справді, якби ми про це не заговорили, то заговорило б каміння. Дещо в цьому відношенні вже зроблено і ще плянується зробити, але з особливим вдоволенням та новими надіями треба привітати рішення державного мужа такої міри, як колишній прем'єр Канади Джон Діфенбейкер, створити й очолити Міжнародний Комітет Оборони Людських Прав з участю найвидатніших правників поодиноких країн світу.

Передісторія створення цього Комітету дещо відома з попередніх повідомлень у „Свободі". Ініціятива вийшла від поодиноких членів Президії Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців, які вже перед недавньою пленарною сесією Секретаріяту плянували заанґажувати правника світової репутації для оборони заарештованих в Україні інтелектуалістів на міжнародному форумі. Справа була також предметом окремої уваги на пленарній сесії Секретаріяту СКВУ. Її з'ясовував голова Комітету Людських Прав при Секретаріяті сенатор Павло Юзик і його пропозиції піддержали учасники нарад, зокрема Митрополит Максим, Митрополит Мстислав, Пастор Боровський, тодішній президент Секретаріяту п. Лисогір та інші.

За словами прийшло діло. Розглядаючись за кандидатами на голову цього Міжнародного Комітету, думки зупинялись головно на таких особистостях, як колишній член Найвищого Суду ЗСА і колишній амбасадор ЗСА при Об'єднаних Націях Артур Ґолдберґ, колишній прем'єр Канади Джон Діфенбейкер та інші. Найбільше зацікавлення справою виявив саме прем'єр Діфенбейкер, відповідаючи на листа Комітету Людських Прав при Секретаріяті СКВУ з 7-го лютого. В цьому листі м. і. сказано: „Нашою інтенцією є поширити наші відклики та представити справу переслідуваних і ув'язнених українців перед широким світом на базі правного стану та звичайної справедливости. Видатна, міжнародно відома й високореспектована особистість, з репутацією боротьби за справу людини і її права могла б допомогти справі. Наші люди вважають, що Ви є тією особою, щоб унапрямлювати наші теперішні зусилля за справедливість для наших братів. Ми готові подбати про відповідні фонди, матеріяли і про персонал для виконання цього завдання під Вашим проводом..." Прем'єр Діфенбейкер негайно повідомив телеграмою, що він дуже зацікавлений справою, але потребує додаткових інформацій, які і одержав від Президії Комітету Українців Канади з рамени Комітету Людських Прав при СКВУ.

Акція на таку велику міжнародну скалю щойно почалася, і її можна тільки привітати, бо вона відкриває нові можливості і дає нові надії, що ми не спатимемо на волі. Справа ця була також предметом окремої уваги на останніх нарадах Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу і піддержана ділом: асиґнуванням 5,000 долярів із фонду Наглої Потреби та проголошенням одноразової збіркової акції між членами УНСоюзу для дальшої підтримки заходів в обороні людських прав наших переслідуваних братів і сестер в Україні. Акція вже сьогодні має широкий і найкращий відгомін. Наша громада знову доказує, що для неї життя і воля її поневолених і переслідуваних земляків не мають ціни!

Історичний стиск руки

Нема ні одної людини у світі, яка вже тепер знала б, які наслідки матимуть відвідини президента Ніксона у Пекіні. А втім, сотні газет у світі вмістили світлину, як Ніксон і Чу Ен-лай стискають один одному руку на летовищі під Пекіном, і сотні коментаторів, не вагаючись, назвали той стиск рук історичним: мовляв, у той момент розпочалася нова сторінка у світовій історії, хоч невідомо ще, чим вона буде заповнена...

Все ж уже тепер зарисувались познаки поважніших вислідів, аніж їх заповідав прилюдно сам Ніксон. Отож, наприклад, несподіванкою було кількакратне підкреслення в тості Чу Ен-лая на парадному бенкеті потреби „нормалізувати" американсько - китайські взаємини. Значить, зараз після першої своєї розмови з Ніксоном і після першої одногодинної розмови Ніксона з Мао Тсе-тунгом з участю Чу Ен-лая і Генрі Кіссінджера, Чу Ен-лай побачив можливості „нормалізації" взаємин, які понад 22 роки були ворожими. Деякі найповажніші коментатори, які супроводять Ніксона в його подорожі, між ними редактор відділу міжнародних справ в „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорті" Роберт П. Мартін, стверджують, що найважливішою спонукою для обох сторін, Америки і комуністичного Китаю, закінчити період ворожости, був їх острах перед зростом совєтської потуги й совєтського імперіялізму. Вони звертають увагу на те, що коли Ніксонові залежить на закінченні війни у В'єтнамі, то й Китай не хоче мати американських військ недалеко свого кордону, але й не хоче також совєтських впливів на Півдні Азії. І хоч справа Тайвані, Японії, Індії й інші становлять ще глибоку прірву між Вашингтоном і Пекіном, проте спільний інтерес щодо поставлення греблі совєтським апетитам — вищий над сті розбіжності.

Морозява мовчанка кремлівських володарів і всієї совєтської преси про ті відвидини, які наробили стільки шуму в світі, свідчить про глибоке недовір'я Москви до правдивости заяви Ніксона, ніби в Пекіні не буде мови про „треті держави". Ніксон і Мао Тсе-тунг не могли промовчати те, що обох їх найбільше хвилює і тривожить. Коли можна було б уже тепер окреслити, в чому історичне значення стиску руки Ніксона й Чу Ен-лая на летовищі під Пекіном, то, мабуть, у тому, що воно ствердило спільне розуміння совєтської загрози і спільне рішення їй протидіяти.

Омелян Пріцак

ТЕОРІЯ, ЩО СТОЇТЬ ЗА КОНЦЕПЦІЄЮ ГАРВАРДСЬКОГО ЦЕНТРУ

I

Homo animal sociale — „людина є суспільна тварина", — ось сума досвіду, що його залишив нам практичний розум політично розвинених римлян.

Очевидно, є різні суспільні колективи — село, парафія, волость, повіт, район, місто, область — та найважливіший із них, а заразом і найвищий з перспективи досвіду історії, яка розпоряджає панорамою шести тисяч років минулого культурної людини — національна держава.

Наша історія склалася так, що українці впродовж багатьох століть і до найновіших часів не тільки що не жили у своїй національній державі, але навіть жили не в тій самій чужій державі, а, бувши під пануванням кількох чужих держав, берегли себе як поодинокі мікроколективи — села із розумінням тільки інтересів сільської громади, церковної парафії. Очевидно, тяжко було в тих обставинах виробити собі вичуття, потрібне для постання колективу великого формату.

Програ у Визвольних Змаганнях була результатом не так мілітарної поразки, як безрадности провідної верстви, яка, вихована на концепціях народництва XIX стол., з ідеалізацією власне села — не вміла думати великопростірними категоріями, не вміла розрізняти центральних справ від марґінальних, не мала візії великого колективу і не була в стані витворити Санчо-Пансів, щоб потягнути за собою масу, які доросли тільки до інтересів свого власного села, і не мали органу для сприйняття інтересів вищого організму людської спільноти — своєї національної держави.

II

Кожна спільнота, мала чи велика, може існувати доти, поки зберігається почуття ідентичности серед членів даної спільноти.

Від якости ідентичности спільноти залежить її атрактивна сила, а від неї — існування чи животіння самої спільноти. Кожна державна нація із спеціяльною увагою, любов'ю та старанністю береже скарби свого збірного досвіду, щоб забезпечити тривалість атрактивної сили ідентичности.

Видаються клясики культури, літератури, мистецтва і науки у різних типах видань; літературні твори від розкішного до „паперового" (paperback), ведеться постійна реєстрація культурної творчости. Бібліотеки фахово збирають бібліографії, нотують і описують творчу продукцію, музеї по-фаховому зберігають пам'ятки культури.

А понад усе творяться університети і академії з відповідними бюджетами. Там власне ведеться постійна і плянова активна науково-дослідча праця на базі спільноти, співпраці поколінь і передавання досвіду одним поколінням другому.

Як відомо, українська еміграція до Нового Світу після другої світової війни це в більшості політична еміграція. Вона покидала Европу з гаслом „переможного повернення на рідні землі. Вона не щадила ні життя, ні сил, ні грошей на національні справи.

Тільки в одному вона досі себе ще повністю не оправдала: у розумінні і в створенні тривалої та гідної бази для української ідентичности.

Інтереси „села", церковної парафії чи політичної групи все ще стоять вище від загальнонаціональних інтересів.

Навіть у людей доброї віри та посвяти часто бракує зрозуміння, що українство зможе перетривати „врем'я люте" тільки тоді, коли буде створена міцна база для української ідентичности, яка знову ж (ідентичність) має рацію існування тільки тоді, коли буде найвищої якости і з атрактивною силою. А таку може створити тільки свобідна і добре вивінувана наука.

III

Українська наука стоїть у нерівнім змагу з наукою її державних сусідів.

Тоді, коли для польської, мадярської чи фінської ідентичности принаймні 300 років (без перерв!) кілька університетів та національні академії (з солідними бюджетами, а не тільки з „великими назвами") працювали й працюють — не кажу тут про такі народи, як англійці, французи, німці, росіяни, що спеціяльну увагу і величезні фонди присвячували своїй ідентичності — то наукова база української ідентичности є продуктом в основному досить скромних можливостей, коли порівняти їх із названими — і то можливостей, що тривали не більше як чверть століття: 1894-1913 — діяльність українських професорів Львівського університету і наукових закладів НТШ у Львові під керуванням Михайла Грушевського; 1924-1930 — діяльність наукових закладів ВУАН під керуванням того ж Грушевського у Києві, Д. Багалія у Харкові та М. Слабченка в Одесі.

Окупант України добре розумів конечність використати слабість українського збірного характеру і, після розгрому бази української науки у 30-их роках (1929-1938), продукував елементи української ідентичности, які не виходили б поза провінціяльність і другорядність, спеціяльно дбаючи про те, щоб керівні місця в українських гуманітарних дисциплінах (історія, література, мова) дісталися в руки яничарів, примітивних у відношенні до наукового досвіду і через те — не атрактивних.

(Продовження буде)

П. Феденко

МОЛОДЬ НЕСПОКІЙНА І МОЛОДЬ ПАСИВНА

Мюнхен. — Донедавна молоде покоління в Західній Німеччині було найспокійніше, порівняно з іншими країнами Західньої Европи. В травні 1968 року, коли розрухи, викликані студентськими організаціями в Парижі, загрожували основам французької „п'ятої республіки" на чолі з де Голлем, у Німеччині паризькі події не мали впливу. Ватажок французьких „революційних студентів" Кон-Бендит (німецький громадянин), висланий із Франції, не знайшов ґрунту для своїх ідей у Німеччині.

Однак, протягом останніх років і в Західній Німеччині помітно поміж студентами університетів діяльність груп, що називають себе революціонерами, студентів (і молодих науковців), що прямують до реформи давнього устрою університетів Німеччини, де права, привілеї і винагороди за працю мають „ординарні професори", а доценти та асистенти з науковими заслугами часто мусять жити „пісним хлібом".

Студенти хотіли б вернути університети до устрою, що був у Середніх Віках, коли в управі університетів брали участь також представники студентства. Сама латинська назва — "Universitas" (загальність)) свідчить про участь в справах школи усіх, до неї належних.

Треба, однак, ствердити, що студенти - прихильники реформ ідуть деколи задалеко в своїх плянах: вони хочуть скасувати іспити і скоротити чи навіть визнати за непотрібний науковий стаж для осіб, що претендують викладати в університетах: лектори, доценти, професори.

Найбільше шуму між студентами роблять ті, що хочуть внести в університети „ідеологію". Це переважно студенти, які вивчають суспільні та економічні науки і читають різних теоретиків давніх і новочасних. В моді твори Маркса і Енгельса, а при тому в „марксисти" записано також Леніна, Мао Тсе-тунга, Че Гевару і подібних „бунтарів".

Немалий вплив на студентів мають теорії німецько-американського теоретика Герберта Маркузе, професора Адорно (Німеччина) і теоретика „перманентної революції" Л. Троцького. Маркузе дійшов до думки, що робітники в індустріяльних країнах перестали бути „пролетаріятом", вони користаються вигодами, що їх дає їм капіталізм, і тому нездатні зорганізувати „пролетарську революцію". Маркузе уважає за революційну силу студентство, яке (так він надіється) поведе перед в революційному русі.

Китайський Мао уважає за революційну силу вбоге економічно селянство відсталих країн і вірить, що ці сільські маси поведуть революційний наступ на індустріяльні держави.

Че Ґевара пробував був розпалити вогонь селянської комуністичної революції в Болівії, але побачив, що його теорія зазнала поразки при зустрічі з дійсністю.

Поза тим революційне мрійництво не зникає, і в різних країнах з'являються групи молоді, прихильні до „прямої акції" (action directe), як казали французькі анархісти в XIX столітті.

У Західній Німеччині наробила шуму група (її в пресі називають також „шайкою") під проводом Баадера і Ульрики Майнгоф. З цими людьми був у спілці берлінський адвокат Малер. Їм здавалося, що революцію слід починати з нападів на банки, на склади зброї, кидати бомби й стріляти охоронців порядку — поліціянтів, щоб створити „непевність" і страх у „буржуазному суспільстві". До цієї спілки приставали студенти й студентки високих шкіл, що простодушно вірили в „революцію", хоч не уявляли собі, який буде той „революційний лад".

Само собою в густо заселеній країні — Західній Німеччині — трудно було зберегти в таємниці діяльність групи, що викрадала автомобілі, грабувала банки і збивала невинних людей. Від спілки Баадер - Майнгоф почали відходити розчаровані її члени, а один заарештований, на ім'я Руляндна суді в Дюссельдорфі розкрив багато таємниць цієї „червоної армії".

Відомо, що в кожному суспільстві з'являються люди, охочі до романтичного „бою з суспільством": це особи, схильні до анархізму. Російський анархіст Михайло Бакунін (1818-1876) писав, що в Росії революційна сила — то робітники. В 1912 році на Чернігівщині діяв студент Савицький, із заможної родини: він нападав на банки та на заможних людей і дарував награбоване убогим. Уважав себе за „революціонера"...

„Революційні діла" групи Баадер - Майнгоф не знаходять прихильности в масах німецької людности. Однак, слід відзначити факти, які свідчать про мішанину ідей в головах інтеліґентних людей. На процесі в Дюссельдорфі виявилося, що деякі журналісти, науковці, письменники, навіть один священик давали притулок членам „червоної армії" в своїх домах, не знаючи добре, що то за люди. Вистачило, що члени групи Баадер - Майнгоф називали себе „переслідуваними"...

Президент Німецької Республіки Гайнеман і прем'єр Брандт закликали ватажка Баадера, щоб він припинив свою руїнницьку діяльність і з'явився на суд. Але Баадер відповів листом, що „революція тільки починається"...

Уряд Німеччини провів недавно дослідження - анкету, щоб вияснити, які думки і надії має німецька молодь. Ця анкета показала, що величезна більшість німецької молоді (82%) не належить до будь - якої організації, тільки 2% є членами політичних партій, 3% належать до професійних спілок.

Чи хоче молодь суспільних реформ у Західній Німеччині? Реформи знаходять прихильність 77% учнів торговельних і технічних шкіл, між випускниками середніх шкіл за реформи висловилося 74%, а в університетах — 86%. Прихильники реформ сподіваються, що це діло виконають уряд і парлямент.

З цього видно, що неспокійна молодь, яка називає себе „революційною" і хапається навіть за зброю, не має прихильности серед величезної більшости в Західній Німеччині. Але ця мовчазна більшість незорганізована, пасивна, коли активна меншість робить багато галасу і цим дає анархістичне забарвлення настроям молоді.

Мих. Трощук

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК
(FEDERAL INCOME TAX)

(2)

3) Великою мірою модифікація податкового закону відносно домашньої опіки над дітьми зменшить працюючим вдовам, вдівцям і іншим особам платність федерального прибуткового податку. На основі нового податкового закону, починаючи з цим роком, дозволяється відтягнути максимально до суми 400.00 долярів на місяць. Однак, тільки діти віком нижчі за 15 років, які потребують опіки, і річні прибутки нижчі за 18,000.00 дол., є одними з передумов щодо можливостей відтягнень ренумерацій за домашню прислугу.

4) В засягу змін федерального податкового закону також зайшла зміна в зв'язку з федеральним податком при купівлі нових автомобілів. Починаючи з 16 серпня 1971 р., покупця нового автомобіля звільняється від так зв. exice tax, заощадження на чому становитиме пересічно 200.00 дол. від автомобіля (залежно від ціни купна). Це відноситься не тільки до автомобілів домашньої продукції, але й до імпортованих автомобілів.

ІУ. Податкова форма 1040, як основна форма зголошень усіх річних пробутків

Форма 1040 — найважливіша податкова форма, і вона стала основним документом, з допомогою якого платник федерального прибуткового податку зголошує до федерального податкового уряду всі свої прибутки, що їх мав під час звітного року.

Федеральний податковий уряд в останніх роках перейшов у своїй внутрішній функціональний рахунковій системі, користуючись електронічними рахунковими машинами, так зв. компютерами, на повний і докладний облік прибутків кожного платника податку. Ключем до цього служить число соціяльного забезпечення, так зв. Social Security Number.

Під цим числом кожний працедавець зголошує до федерального податкового уряду виплачену платню і стягнутий податок, кожна фінансова установа і корпорація зголошує виплачену дивіденду і т. д. У висновку федеральний податковий уряд має повну евіденцію прибутків індивідуальних платників податку і може звірювати ці дані із даними, вказаними на формі 1040. Крім форми 1040, є ряд інших допоміжних форм, що їх долучується до форми 1040. В більшості випадків це тоді, коли платник податку має інші прибутки крім платень, і ці інші прибутки показані на відповідних допоміжних формах.

Форма 1040 по суті є зрозуміла, і з цього виходило б, що кожний платник податку не повинен мати труднощів їх виповнити та обчислити свій податок.

Однак, велика кількість американських громадян і мешканців цієї країни, головно ті, прибутки яких є різного роду, часто користуються професійною порадою, бо є речі в засязі податкового закону незрозумілі, і це утруднює деяким платникам податку розв'язувати податкові проблеми, не будучи вповні ознайомленими з податковим законом.

Федеральний податковий уряд на місцях робить свої послуги у вияснениях чи обчисленнях податкових зобов'язань. Натомість податковий уряд не звільняє нікого від приписаних санкцій у випадку, коли платник податку чи то з причин незнання закону чи інших неоправданих причин не розчислився з своїх річних прибутків і податку перед федеральним податковим урядом.

У. Яке відтягнення кориснішe — т. зв. стандартне чи поіменних витрат

Серед платників податку дуже часто постає питання: чому уряд не дозволяє відтягати від прибутків такі витрати, як, наприклад, шкільні оплати, доїзд до праці і т. п.

Відповідь на ці питання виходить із того факту, що податковий закон побудований на приписаних правилах, з допомогою яких групуються витрати, що їх дозволено чи не дозволено від-

(Продовження на стор. 3-ій)

ПЕРША ЛЮБОВ МОЯ...

Перша любов моя,
перше кохання,
Стежечка стоптана
в білій росі,
Тихе зітхання,
дальне світання,
Може, його
і не бачили всі.

Там щебетала
в яру криниця,
Там у бузках,
за вікном отим
Миле обличчя
і досі сниться
Мрією, спогадом
сном золотим.

1938 р.

АНДРІЙ МАЛИШКО

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(25)

— Гаряче? Напевне не буде так гаряче, як коло плити. Цим мене не налякаєш. І стояти в церкві легше, як тупцятись цілий Божий день в кухні. А головне той душевний спокій, що підносить душу понад всі буденні дрібниці.

Увечері хлопців не дочекались. Очевидно, добре загулялись на тих кавалірських прощальних вечерницях.

* * *

У Зелену Неділю раннім ранком встала пані Гуревичева. Замаїла зеленим гіллям ґанок і кімнату, посипала підлогу татарським зіллям, як то роблять українські жінки з давніх-давен, і вже лагодилась іти до церкви, коли побачила, що повертається Сашко.

— І не сором вам так довго гуляти?

— То вже, мамашо, на прощання. Прощалися ми з товаришами, з Києвом та з своїми молодими літами.

— Ну, то йдіть відпочивати, тільки тихенько, щоб не збудили Жоржа.

Пішов Сашко спати, але хоч який був втомлений, не міг заснути. Думки роїлись та все поверталися до розмов на вечірці.

Жорж на ту вечірку не прийшов. Товаришів це образило. Вони взагалі його не дуже любили — дехто, може, заздрив його блискучим успіхам, але він також ні з ким не дружив, тримався самовпевнено і навіть звисока, а таке поводження товаришів ображає. Отже, на прощаня вони добре помили йому кісточки бодай поза очі, оповідали про нього такі речі, що Сашко весело сміявся.

Один товариш сказав, що Жорж не міг до них прийти прощатися, бо якраз сьогодні мав шлюб з донькою того неприємного професора міжнародного права, який їм усім дався взнаки. Тоді й інші хлопці почали згадувати всі кривди, що їх зазнали від того професора, казали, як він нудно читав свої лекції, а потім усім записував найгірші ноти і на іспитах кожного ганяв по два або й по три рази. А Жорж, бувши у того професора на послугах, дотрапив влізти в його дім, супроводив усюди його дружину з донькою, гордо сидів з ними в льожі бельетажу і розсипався в солодких компліментах. Згодом писав у того професора свою дипломну працю, підлещувався до нього так, що професор зробив йому протекцію. Ну, так що ж дивного, що ніби вже дістав добру посаду в канцелярії генерал-губернатора.

Сашко знав, що багато в тих балачках правди, але щоб Жорж сьогодні мав шлюб, то здавалося йому вже такою фантазією, яка зовсім не тримається купи. Він же живе в родині Жоржа і, очевидно, родина мусіла б про це знати. І він з досадою сказав хлопцям, що то негарно обмовляти товариша поза очі, коли він не може оборонятися. Зрештою, яке кому діло — хто з ким жениться, чи не жениться.

— Маєш рацію, — відповів добродушний товариш, що оповідав про шлюб, — але я Жоржа не обмовляю, напевно скоро сам переконаєшся, що це дійсно правда.

Коли Сашко повернувся і побачив пані Гуревичеву, яка спокійно поралась по хаті та посипала всюди татарське зілля, ще й попередила, щоб не збудив Жоржа, так його аж злість взяла. — „Ну ж і брехуни ті наші хлопці, — подумав, — сорому не мають, такого наговорили на Жоржа — брав, мовляв, сьогодні шлюб. А він собі тим часом спокійно спить вдома, як звичайно". — Але скоро зауважив, що Жорж не спить, а все чогось ходить по кімнаті, відчиняє шафу, ніби щось переносить. Може робить порядок у шафі? Але чому в таку невідповідну пору? Може збирається кудись виїхати?

Не спалося Сашкові. Чув, як пані Гуревичева вийшла з дому. Десь, мабуть, і Женя кудись пішла. Таке велике свято, і кожний має свою програму. Мусів би і він ще багато дечого полагодити перед виїздом, але ніколи не вмів зорганізувати свій час.

Під ці думки непомітно задрімав, але майже зараз схопився від сильного дзвінка на ґанку. Це хтось чужий, бо всі свої і близькі знайомі ходять на кухню. Хотів був вставати, але Жорж негайно відчинив. Це значить хтось до Жоржа, і він собі може спати далі. Але не міг — двері ввесь час відчинялись туди і сюди, якась тяжка хода, щось виносили, Жорж щось наказував, слів Сашко не розібрав, але один вираз, такий незвиклий в їхніх обставинах і повторений кілька разів, врізався в свідомість сонного Сашка: „Міжнародний експрес". Що це може значити?

Ще раз гримнули двері на ґанку, загуркотів візник, настала блаженна тища. „Міжнародний експрес". Що це? Невже Жорж від'їхав закордон, не попрощавшись і не сказавши йому ані слова?

Ну, а Женя? Де вона? Вона напевно сказала б йому про цю подорож. Правда, відучора він Женю не бачив, але з її мамою говорив і вчора і сьогодні ранком. Була вона така спокійна та лагідна. Невже і вони нічого не знають? Збентежений такими здогадами, схопився і пішов поглянути — чи Женя вдома? Чи не залишив йому якого листа? Пішов до кухні, заглянув до Жениного коридорчика. Там усе було таке чистеньке, по-святочному прибране: лямпадка горіла перед старими образами, пишна китиця бузку стояла на столику, та що він вчора приніс, гіллячка тополі за образами та пахощі татарського зілля — все це утворювало справжнє свято в цьому вбогому куточку. Жадного листа ані записки ніде не видно.

(Далі буде)

МҐР. Є. ГАНОВСЬКИЙ ПЕРЕОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ СУМА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Верховному Архиєпископові УКЦ з нагоди його 80-ліття, передача переходового прапору СУМА Осередкові СУМА ім. Київ в Дітройті, внески і закриття. В часі З'їзду діяла виставка сумівських видань та виставка, присвячена 80-літтю Верховного Архиєпископа, які зорганізував В. Харук.

На внесок номінаційної комісії, З'їзд вибрав Головну Управу СУМА в складі: голова — мґр Є. Гановський, 1-ий заступник — М. Шміґель, 2-ий заступник — мґр І. Кобаса, секретар — О. Черінь, організаційний референт — І. Шперналь, культ.-освітній референт — К. Василик, референт зовнішніх зв'язків — А. Лозинський, референт преси й інформації — Р. Мірчук, булавний юнацтва — мґр І. Кобаса, булавний дружинників — О. Черінь, референт фізкультури — Я. Петрик, референт жіноцтва — О. Тилко. Виховна Рада: ред. Д. Чайковський, д-р М. Кушнір, проф. С. Вожаківський, д-р М. Богатюк, проф. З. Саган, маестро Є. Курило, пор. Л. Футала. Зв'язковий Батьківських Комітетів — В. Костик, фінансовий референт — М. Фурда, референт таборування — Я. Верещак, зв'язкові Округ СУМА — Д. Сулима, Т. Чурма, М. Лисак, А. Брездун, М. Вачара, З. Галькович, Т. Мельник. Члени: Т. Олещук, А. Лавро, М. Шашкевич, В. Питяк, А. Никончук. Контрольна Комісія: інж. М. Семанишин, М. Климко, С. Кіра, М. Куляс, Т. Боднар. Товариський Суд: д-р В. Футей, Д. Куляс, М. Почтар, І. Цішкевич і О. Ференс.

Ведеться акція в обороні заарештованого в Україні студента Ярослава Добоша

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нення до багатьох особистостей і дипломатичних представництв в світі, інформуючи про порушення міжнародних конвенцій з боку СССР, зокрема в ділянці туристики студентів, прохаючи їхньої негайної інтервенції для звільнення Я. Добоша. Конкретизуючи свої вимоги, Комітет для звільнення Я. Добоша жадає:

1. Бути інформованим про долю, фізичний і моральний стан Я. Добоша;
2. Опублікування деталів обвинувачення Я. Добоша;
3. Визначення дати відкритого суду над Я. Добошом;
4. Допущення батьків і їхнього адвоката з правом оборони Я. Добоша на суд в СССР.
5. Звільнення Ярослава Добоша.

Комітет в цьому зверненні зазначує, що СССР і його складові республіки, які підписали Декларацію Людських Прав Об'єднаних Націй, є зобов'язані ті права респектувати. Знова ж, „ми, як приклонники тієї Декларації, є морально відповідальні за те, щоб забезпечитись перед безкарним і наочним насильством над цими правами".

В тому аспекті Комітет вимагає, щоб Ярослав Добош міг повністю скористатися з основних людських прав, включно з відкритим судом, одержанням відвідин, право на адвоката свого вибору і право листування з рідними про себе і своє здоров'я.

Мабуть у зв'язку з цією широко закроєною акцією, появилися короткі відомості в совєтській пресі в Україні з дати 11 лютого 1972 р., що „Ярослав Добош прибув до СРСР для виконання злочинного завдання зарубіжного антирадянського центру ОУН-бандерівців, що перебуває на утриманні імперіялістичних розвідслужб і використовується ними в проведенні підривної діяльності проти Радянської держави". В пов'язанні з цим мали б бути „притягнуті до кримінальної відповідальности Світличний І. О., Чорновіл В. М., Сверстюк Є. О. та ін."

Всі, хто знав Я. Добоша, впевнені в безглуздості того роду інсинуацій. Органам КГБ було потрібно когось з-закордону для запланованого вже раніше виарештування частини вільнодумаючої української молодої інтелектуальної верстви. Вистачить пригадати промови П. Шелеста в Києві і у Львові в кінці минулого року про „чуйність" і потребу покінчити з „буржуазним націоналізмом". Ярослав Добош впав жертвою спрепарованої наперед „лапки". Як відомо, туристичну візу до СССР Я. Добош одержав на протязі кількох днів, тоді коли нормальна процедура є далеко довша. Ярослав Добош на терені Бельґії зі своїми власними поглядами ніколи не скривався, тож совєтські власті знали кого впускають. Це тільки підтверджує загальний погляд про забріханість совєтської системи, що не завжди молоді люди можуть зрозуміти, поки не переконаються на власній шкурі. Є припущення, що Я. Добош був підданий тортурам і через те КҐБ не допустило представника бельгійської амбасади з візитою, всупереч існуючій конвенції. Цією справою повинен зайнятися Міжнародний Суд в Газі та Міжнародний Червоний Хрест в Женеві.

Лювенський університет в обороні Я. Добоша

(СПС). Як повідомляє бельгійська преса, Факультет Соціяльних Наук Лювенського Католицького Університету (флямаська секція) на своєму засіданні 15 лютого 1972 р. висловив глибоке занепокоєння долею свого студента Ярослава Добоша. В випущеному пресовому комунікаті цей Факультет дає вислів занепокоєння і здивування, що бельгійський громадянин міг бути арештований і сидіти на протязі п'яти тижнів, без можливости пов'язатись з дипломатичним представником своєї держави, як це реґулюють приписи міжнародного права.

Будучи репрезентативним тілом професорського, науково-дослідного і студентського складу Факультету Соціяльних Наук Лювенського Католицького Університету, Факультетська Рада рішучо настоює на тому, щоб Ярослав Добош мав негайно можливість сконтактуватись з бельгійським дипломатичним представництвом і користуватись всіми конечними засобами оборони. Далі, Факультетська Рада вимагає від бельгійських і совєтських властей, щоб арештований студент був якнайскоріше звільнений і повернувсь домів.

Впарі з цим з рамени численних бельгійський і чужинецьких організацій були останньо вислані на адресу бельгійського уряду, міністерства зовнішніх справ Бельгії та міжнародних інституцій петиції та протести, в яких вимагається негайних інтервенцій в справі звільнення Я. Добоша. Подібні листи були вислані окремими українськими установами та особами, а зокрема студентськими організаціями в Бельгії та інших краін українського поселення.

Араби схопили німецький літак — звільнили всіх пасажирів

Ню Делі. — Швидко після того, як із столиці Індії Ню Делі відлетів великий німецький пасажирський джет із 175 пасажирами і 14 членами залоги, схопили його під час лету якісь три араби. Вісім годин пізніше літак осів на летовищі в Адені на арабському півострові. Представник німецької летунської компанії Люфтганза заявив тільки, що він отримав вістку, що всі подорожні здорові, але не має ніяких ближчих подробиць про схоплення літака та заміри терористів. Між подорожними знаходився найстарший син покійного сенатора Роберта Кеннеді, 19-тирічний Джозеф, який їздив із своїм вуйком, сенатором Едвардом Кеннеді до Банґладешу і після того, як сенатор Кеннеді відлетів до Америки, залишився ще на тиждень в Індії. Тому, що сенатор Роберт Кеннеді згинув під час своєї виборчої кампанії, як кандидат на президента, у червні 1968 р. з рук арабського фанатика Сіргана В. Сіргана, не виключали, що арабські терористи, які схопили той літак, захочуть шантажувати молодим Кеннеді, щоб добитись звільнення Сіргана.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК
(FEDERAL INCOME TAX)

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тягати від прибутків. Часом, аналізуючи подібність обставин, охоплених податковим законом, знаходимо протилежність вислідів. Візьмімо для прикладу наступне:

Є два правники. Один із них веде свою адвокатську канцелярію приватно, другий працює як правний дорадник у корпорації. Далі, приймімо ще й ту обставину, що обидва правники мешкають у тій самій околиці і доїжджають до своїх місць праці власними автами. Витрати, зв'язані з доїздом, як бензина, забезпечення, амортизація авта і т. п., дозволяється відтягнути від прибутків правникові, який має свою власну практику, т. зв. selfemployed, а ті самі витрати не дозволяється відтягнути від прибутків другому правникові, який працює в корпорації. Це такі правила податкового закону, і хоч логічно, як бачимо на цьому прикладі, різниці не повинно бути відносно витрат обох платників податку, закон інтерпретує інакше.

Подібних прикладів можна навести багато, але нашою ціллю не є квестіонувати правильність чи неправильність закону, — ми хочемо вказати на те, що подібні витрати не завжди мають той самий вплив на обчислення федерального податку.

Що таке стандартне відтягнення?

Стандартне відтягнення чи т. зв. Standard Deductions є тією сумою, що зменшується від податку. За 1971 р. дозволяється відтягнути від річних прибутків 13%, але не більше як 1,500.00 дол. Це відноситься до річних прибутків, які перевищують суму 10,000.00 дол., як також до тих податкових звідомлень, у яких чоловік і жінка зголошують свої річні прибутки разом.

Стандартні відтягнення від річних прибутків, що не перевищували суми 10,000.00 дол., узгляднені в податкових табелях федеральним податковим урядом.

На основі наведених нижче прикладів побачимо, яке відтягнення корисніше.

Родина складається з чотирьох осіб. Заробітна платня чоловіка в 1971 р. становила (брутто) 11,000.00 дол. Жінка не працювала. Двоє дітей у шкільному віці.

Подружжя в 1971 році мало такі витрати: чинш за мешкання — 1,200.00 дол., харчі — 2,500.00, шкільні оплати — 350.00, одяг — 800.00, пожертви на харитативні цілі — 200.00, податок від бензини 50.00, податок від харчів та одягу 165.00, доїзд до праці — 200.00, внески до юнії — 120.00, знаряддя до праці — 150.00, закуп меблів — 1,000.00, податок від меблів — 50.00, лікарські видатки — 300.00 дол.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що у вівторок, 22-го лютого 1972 р. у Філядельфії, Па. на 69-му році життя упокоївся в Бозі наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і ТАТО

бл. п.

Проф. МИХАЇЛ СТЕПАН ІФІМЕНКО

нар. у Зваделачах, Харківщина.

ПАНАХИДА в четвер, 24-го лютого 1972 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Мурянки, 5816 Rising Sun Авеню, Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в п'ятницю, 25-го лютого 1972 р. о год. 10-ій ранку з того ж заведення на Oakland Cemetery, Філядельфія, Па.

В глибокому смутку —
дружина — ТАЇСІЯ
сини: ОЛЕКСАНДЕР і ВІКТОР

На Дар Українському Воєнному Інвалідові — замість квітів на могилу

сл. п. Лева Лепкого

в Трентоні зложив 10.00 дол. інж. Роман Левицький, якого прізвище в оголошенні 1-го лютого подано як нечітке (НН), за що перепрошуємо. При цій нагоді ще раз складаємо щиру подяку усім Жертводавцям і Збирачам: п-і Василині Микитин і п. Филипові Калинчукові та координаторові цієї збірки пл. сен. Іванові Костюкові.

СУСПІЛЬНА СЛУЖБА КОМБАТАНТІВ

З нагоди уродин Марусі Бек

Маруся Бек

Переглядаючи матеріяли зібрані і присвячені великій громадській дічці Марусі Бек, кожна людина мимоволі попадає у велике захоплення і подив для жінки, яка вийшла з нашої невмирущої нації.

Що чотири роки 29-го лютого, в день народження Марусі, з великим торжеством уся українська громада, а також американські політичні діячі і взагалі всі національності, що знають цю непересічну діячку, яка походить з українського народу, а яка працює для народу вільного світу, схиляють перед нею свої голови.

Та не штука хвалити і бути гордим дочкою українського народу, яка посвятила своє життя для добра своїх братів і сестер та для добра тих, що потребували зрозуміння і підпори. Штука є зрозуміти й знайти корінь її жертвенної праці і витривалости, любови і самопосвяти. Не завжди розуміють людину ті, що пишуть про неї похвальні оди, легше є пізнати героїню на підставі її власних переживань. Її стаття в „Жіночому Світі" під псевдом Маруся Синенька з 1934-го року ч. 7-го, 8, 9-під заголовком „Для Неї все" сама собою найвірніше представляє вартість цієї вірної дочки України. Вона пише: „Так, для нашої неньки України, все треба перетерпіти, все треба переболіти, все треба перебороти" ; ці слова були, є, і будуть актуальні аж до вибореня Україні волі.

Ще із моїх дитячих років постать Марусі Бек збуджувала в мене велике зацікавлення, пошану і я все старалась хоч трохи ближче до неї придивитись, але це були лише мрії дитини. Сьогодні картина міняється — і я горда, що тепер можу писати про Марусю Бек, як про свій ідеал, який був і є моїм дороговказом. І коли б доля попастила хоч крихітку її ідей понести в світ, душа моя була б спокійна.

Аналізуючи її промови, виступи на державних святах, чи при інших оказіях відразу видко, що вони речеві, високоідейні, патріотичні і красномовні. Віє від них любов до України, клич до об'єднання, зрозуміння наших проблем, журба за поневолену Україну. Голос її дзвінкий, упевнений, він не вказує на це, що це лишень мрії, а запевнює, що це здійсниться при наших спільних зусиллях. Мова чудова — просто не віриться, що вона народилась в Америці і працює серед чужого оточення.

Її громадська праця нераз була колючим терням для неї, так у праці для свого як і американського народів. У 1957 році Маруся стала не тільки президентом Міської Ради Дітройту, але і його діючим посадником. Не легко було її промощувати справедливий та вірний підхід до справи в двомільйоновім місті. Проте вона не піддавалась, а своїм авторитетом і працею приводила до подиву навіть тих, які ворожо дивились на неї, як переможця. Вона знала, що роля жінки-політика не легка. Проте вірила в свої сили і завжди з усмішкою йшла вперед. Маруся була і є ідеалом українського жіноцтва. Вона ж працювала для нього і працює навіть тоді, коли несла на своїх плечах відповідальність своєї важкої функції.

Вона народилась в місточку Форд Сіти в Пенсильвенії, в родині фабричного робітника як одна з шести дітей. Там же скінчила середню школу, а відтак у 1920 р. батьки вислали її на Україну, щоб там вона продовжувала науку. Там вчилася в гімназії в Чорткові і Коломиї. Батьки мабуть відчували, що Маруся — це доня України; що вона лишень тоді зрозуміє і оцінить свій рідний край, коли стане своєю ногою на чорноземі поневоленої України. Так і сталось! Вернулась Маруся до ЗСА в 1924 р. до Пітсбурґу, де вступила на університет і закінчила його дипломом доктора прав. Там жила 10 років, а відтак перенеслася до Дітройту, де живе до сьогодні.

З України привезла з собою не тільки досягнення в здобутті освіти, а привезла також доповнення української душі. Привезла образ життя українського народу на поневоленій батьківщині.

Маруся завдяки своїй високій освіті (д-р права) використала нагоду, щоб показати американцям, що вона як Українка народжена на вільній землі, включилася в активну працю для добра американської держави, яка високо оцінила її здібності й дала змогу вибитись на високу позицію. Чи Маруся, включаючись в політичну працю думала лишень про себе і своє задоволення? Напевно ні! Її ціллю було дати почути, що вона Українка і скрізь, де тільки була нагода, репрезентувала український нарід гідно і чесно. Очевидно українська громада цілої Америки, а головно міста Дітройту, завжди вірно підпирала свою улюблену героїню.

У 1963 р. Маруся рішила як туристка побувати знов на рідній землі і там вона пробула 18 днів побувавши в Києві, Львові, Полтаві, Каневі і Одесі. Вона важко пережила дивлячись на нужду і біду поневоленого народу України. Вона всією своєю проворністю та інтеліґенцією старалась змилити чужого ворога, який стежив за нею, щоб могла як найбільше зорієнтуватись, як в дійсності виглядає життя під комуністичним ярмом. Представникам їхньої влади одверто сказала правду в очі: „Україна не має ні волі, ні самостійности!"

Її звіт з поїздки перед громадянством вільного світу, як і перед українською громадою, зробив велике враження і відкрив очі тим, що нераз сумнівались в трагічній правді. Як можна було сподіватись, комуністичні „Вісті з України" в статті п. н. „Правда брехню переможе" якогось І. Ящука, виписує нісенітниці, бо їх „правда в очі коле" , як каже наша приповідка.

Маруся Бек надзвичайно заслужена й улюблена в жіночому світі. Належала до Союзу Українок Америки. Сама організувала, де вдалось, жіноцтво. З признанням ставиться до СФУЖО. У 1933 р. заснувала і редаґувала перший жіночий журнал п. н. „Жіночий Світ". На громадській ниві вона незаступима, помагає скрізь, де далось, морально чи матеріяльно. Помагала школам, мистецьким студіям, театрам, Капелі Бандуристів, В-ву НТШ в Сарселю (Франція). Цікавиться українською літературою дбає про українську журналістику, мистецтво.

Одним з її великих мистецьких досягнень була „Українська Мистецька Виставка" влаштована під її головуванням і старанням у 1960 р.

У 1947 р. Маруся Бек була проголошена „Жінкою Тижня" в Дітройті, у 1953 р. „Жінкою Досягнень", у 1955 р. „Жінкою Року", у 1960 р. 29-го лютого, в день її народження, посадник міста Дітройту проголосив цей дей „Днем Марусі Бек". Під час цих святкувань урочисто відкрито портрет Марусі, роботи славного мистця М. Дмитренка в залі міської ради.

Маруся сама як правник вміє і знає знайти дорогу до співпраці з усіми національними групами, прихильними до українському народу. Не є зарозумілою, а навпаки, знаючи свою вартість, кожному в потребі радо простягає руку. Тому зуміла, не дивлячись на всякого роду перешкоди, працювати майже 20 років у виборній Управі міста Дітройту.

І ось знову наближається 29-го лютого — день народження Марусі. Час скоро минає, багато дечого міняється, але Маруся для нас все та сама. Її характер, її праця, її сподівання на краще завтра — не міняються. Не міняється і її постать: завжди струнка, чепурна і вже з першого погляду притягає людей до себе.

На святі проголошення Самостійности України в Дітройті, Маруся своєю промовою зворушила присутніх до глибини. Не знаю, чи всі зрозуміли і відчули клич кинутий нею: „Тоді лише ми зможемо заспівати наш національний гимн, коли візьмемось за руки, забудемо різницю поглядів, переконань, коли нас не будуть ділити межі України, а відчуємо велику дружбу і братню любов". Ці слова глибоко запали мені в душу і вся наша громада повинна задуматись над цим кличем.

Головно молоде покоління повинно брати приклад з Марусі як громадської діячки, патріотки. Повинно розуміти, що обов'язково треба вибиватись на провідні становища, бо лише в цей спосіб ми зможемо показати і дати пізнати себе, як українських патріотів, які завжди люблять свою поневолену Україну.

Маруся пише в „Жіночому Світі" в статті „Для Неї все" слова, які так підходять під цю пору: „Мусимо пам'ятати про це, що кожна людина поставивши собі мету життя, не сміє піддаватися сумнівам чи злобним підшептам, а мусить стреміти до тієї мети цілим своїм єством, цілим своїм серцем, цілою своєю душею. Тоді немає болів, які були б за пекучі, немає тягарів, які були б за тяжкі, немає жертв які були б за великі".

Найкращим побажанням і уродиновим подарунком для Марусі буде йти її слідами, пам'ятати про наведені її слова, об'єднатись і сміливо прямувати до визволення України, простягнувши братбратові руку.

Маруся Сисак

Ірляндські терористи вбили бомбою 7 осіб у Британії

Лондон. — У вівторок 22 лютого ц. р. навантажений динамітом автомобіль типу Форд вибух перед будинком старшинської кухні у військовому вишкільному центрі Алкершот за 35 миль на південний захід від Лондону. Згинуло 7 осіб, у тому числі 5 жінок, які саме тоді робили порядки в харчівні, садівник і військовий капелян, римо - католицький духовник. Та харчівня належала до 16-ої парашутної бриґади, члени якої вбили 30 січня ц. р. у північно - ірляндському місті Лондонедеррі 13 цивільних осіб. Централя підпільно - революційної орґанізації Ірляндська Республіканська Армія негайно призналася в Дембліні до того вчинку, зазначивши, що її розвідка виявила, що в тому часі нема в будинку харчівні цивільних осіб. Це була — за заявою тої організації — пімста за події в Лондондеррі. Той акт терору, внаслідку якого згинуло сім осіб, між ними 5 жінок-робітниць, викликав загальне обурення не тільки в Британії, але й у більшості ірляндського народу. Римо - католицький примас Ірляндії кардинал Віллям Конвей заявив, що „нема слів, якими можна б висловити жах того негідного злочину".

Світлана Алілуєва покидає свого чоловіка-американця

Ню Йорк. — Донька Сталіна, Світлана Алілуєва, яка після своєї втечі із Совєтського Союзу, опинилася у ЗСА і тут одружилася з американським архітектом Веслі Пітерсом і мала з ним доньку, вирішила розвестися із своїм чоловіком після двадцять і двох місяців спільного життя. Причиною непорозуміння й розриву мав би бути порядок життя в заснованій і очолюваній Пітерсом кооперативі Френка Лойда Райта Фундації Тальєсін Вест у Скотсдейл в Арізоні. Як виходить з опублікованої в газеті „Арізона Ріпаблік" заяви Алілуєвої, вона не задоволена із спільнотного життя в заснованій Пітерсом комуні. „Я вірю у приватну власність — заявила Світлана Алілуєва. — Вони ж живуть спільнотним життям у Фундації. Вони ділятьсся своїми прибутками, своїми харчами, своїм життям. Кожний п р а ц ю є, включно з дітьми. А це ж було причиною, чому я покинула Росію". У відповідь на цю заяву, Пітерс заперечив твердження Алілуєвої, кажучи, що в „кооперативі" фундації кожен її член користується можливістю приватної відокремлености і особистої свободи і її члени працюють, бо люблять свою роботу. Життя в цій „кооперативі" є — за словами Пітерса — цілковитою антитезою до комуністичної концепції. Алілуєва мала працювати всього кілька днів на кухні. Представникові аґенції Ройтера Алілуєва сказала, що вона прагне самотности, миру і більше індивідуалізму. Під час свого перебування в Совєтському Союзі Алілуєва була двічі одружена і за кожним разом розведена. Третє її подружжя з індусом не здійснилося, бо він передчасно помер і Світлана, відвізши урну з його попелом до Індії, залишилася там і „вибрала свободу". Останній її чоловік Пітерс був теж уже раз одружений, але його жінка — також Світлана з дому Райт, згинула в автовій катастрофі. В комуні Тальєсін Вест живе яких 65 осіб разом із жінками і дітьми, в тому числі 15 архітектів старшого віку.

СМЕРТЬ СНОВА

Женева. — У Швайцарії помер на 66 році життя американський журналіст Едґар Снов, який від 1936 року був кореспондентом різних американських часописів з Китаю, заприязнився з Мао Тсе-тунґом і став відомим, як один із нечисленних чужинців, який здобув собі довір'я китайських комуністів. Коли він важко захворів на пістряка — Мао Тсе-тунґ вислав двох лікарів-спеціялістів, щоб ним опікувалися. Від 3-ох років Снов мешкав у Швайцарії. Він був першим, який проголосив вістку, що Мао Тсе-тунґ хотів би бачити Ніксона в офіційному або приватному характері. Снов хотів бути в Китаї під час відвідин Ніксона, але смерть перекреслила його пляни.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЗАДОРОЖНИЙ ІВАН, член УНС Відд. 240 Т-ва Є. Коновальця в Клівленді, Ог., помер 15 листопада 1971 р. на 57 р. ж. Нар. в с. Гринківці, пов. Тернопіль, Україна, став членом УНС в 1952 р. Полишив у смутку дружину Параскевію, сина Йосифа, 4 сестри: Юлію, Осипу, Леонтину і Стефанію. Похорон відбувся 17 листопада 1971 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Кіґічак, секр.

РОМАН КРАМАР, — член УНС Відд. 432 Т-ва Т. Шевченка в Торонтo, Онт., Канада, помер 12 листопада 1971 р. на 67 р. ж. Нар. в с. Трускатичі, пов. Бібрка, Укр., і став членом УНС в 1944 р. Полишив у смутку дружину Юлію, 2 дочки: Степанію і Петрусю, сина Йосифа, 5 внуків, сестру Зоню. Похорон відбувся 15-го листопада 1971 р. на цвинтарі Річмонд Гіл Пресбитерян, Річмонд Гілл, Онт. Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Б. Зорич, секр.

АННА МОРОЗОВИЧ, — членка УНС Відд. 210 Т-ва Згода в Бронкс, Н. Й., померла 20 листопада 1971 р. на 83 р. ж. Нар. в с. Железборох, пов. Рогатин, Україна і стала членкою УНС в 1935 р. Полишила в смутку доньку Стефанію, сина Богдана і 2 внуків. Похорон відбувся 23 листопада 1971 р. на цвинтарі St. Raymond, Bronx, N. Y.
Вічна Їй Пам'ять!
І. Франко, секр.

ФРАНЦІШКА ЛОПАТКА, — членка УНС 217 Відд. св. Йосафата в Рочестер, Н. Й., померла 9 листопада 1971 р. на 44 р. ж. Нар. в в Авсбурґу, Німеччина, і стала членкою УНС в 1968 р. Полишила в смутку мужа Гната, 2 сестри і брата. Похорон відбувся 13 листопада 1971 р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N.Y.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Кубарич, секр.

МАРІЯ МАХНО, членка УНС Відд. 84 Т-ва Т. Шевченка в Southport, Conn., померла 15 грудня 1971 р. на 79 р. ж. Нар. в Дубні, Україна істала членкою УНС в 1929 р. Полишила в смутку 2 дочки: Катерину і Марію 2 внуків, 4 правнуки, брата і сестру.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Куян, секр.

ПЕТРО ЖОВНІРЧАК, член УНС Відд. 220 св. ап. Петра і Павла в Чикаґо, Ілл., помер 30 листопада 1971 р. на 74 р. ж. Нар. в с. Золотковичі, Україна і став членом УНС в 1923 р. Полишив у смутку сестру Марію. Похорон відбувся 4 грудня 1971 р. на цвинтарі Беверлі в Блу Айленд.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Мелінишин, секр.

ЕММА ДЖОЗЕФІНА ФРІМАН, — членка УНС Відд. 279 Б-ва св. Йосафата в Zanesville, Ohio, померла на 4 . ж. Стала членкою УНС в 1968 р. Полишила в смутку батька і маму. Похорон відбувся в Crooksville, Ohio.
Вічна Їй Пам'ять!
Н. Оленчук, секр.

КИРИЛО КРЕПЧУК, — член УНС Відд. 138 Б-ва св. Хреста в Ґластонбері, Конн., помер 1 грудня 1971 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Новосілки, Волинь, Україна і став членом УНС в 1935 р. Полишив у смутку дружину Лукерію і двох пасербів: Олександра і Івана. Похорон відбувся 3-го грудня 1971 р. на українськім цвинтарі в Ґластонбері, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
С. Купікевич, секр.

ВОЛОДИМИР БУК — член УНС Відд. 216 Т-ва Сірого Лева в Філядельфії, Па., помер 7 грудня 1971 р. на 49 р. ж. Нар. в Золочеві, Україна і став членом УНС в 1950 р. Залишив у смутку дружину Ліду, дітей: Аскольда та Арету, брата Степана. Похорон відбувся 10 грудня 1971 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Б. Одежинський, секр.

ЮЛІЯ ДОВГА, членка УНС Відд. 36 С-ва Прест. Богородиці в Рочестері, Н. Й., померла 30 листопада 1971 р. на 64 р. ж. Нар. в Sayre, Pa., і стала членкою УНС в 1956 р. Полишила в смутку дві доньки: Ірену і Марію-Анну, сина Волтера, 2 внуків, брата Петра. Похорон відбувся 3 грудня 1971 р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Ковальчик, секр.

АННА КАМІНСЬКА, членка УНС Відд. 106 Б-ва св. о. Николая в Чикаґо, Ілл., померла 23 листопада 1971 р. на 69 р. ж. Нар. в с. Новошицях, пов. Самбір, Україна, стала членкою УНСоюзу в 1943 р. Полишила в смутку мужа Тому, сина Івана, дочку Каролину, 6 внуків сестру Софію, брата Василя. Похорон відбувся 26 листопада 1971 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Управа

АНТОН ФУРЧАК, член УНС Відд. 114 Б-ва св. Володимира в Чикаґо, Ілл., помер на 74 р. ж. Полишив у смутку сина Петра. Похорон відбувся 27 листопада 1971 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Leyden Township, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ОЛЬГА КАММЕРЕР, членка УНС Відд. 158 Т-ва Богдана Хмельницького в Брукліні, Н. Й., померла 16 вересня 1971 р. на 52 р. ж. Народ. в Брукліні, Н. Й. і стала членкою УНС в 1942 р. Полишила в смутку мужа Роберта Ф. Похорон відбувся 20 вересня 1971 р. на L.I. National Cem., Pinelawn, N. Y.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Саноцький, секр.

МАРІЯ ЮРЕЧКО, членка УНСоюзу Відд. 158 Т-ва Богдана Хмельницького в Брукліні, Н. Й., померла 23 жовтня 1971 р. на 74 р. ж. Нар. в Ласківцях, пов. Теребовля, Україна і стала членкою УНС в 1922 р. Полишила в смутку синів: Майка і Василя та 4 внуків. Похорон відбувся 28 жовтня 1971 р. на цвинтарі св. Івана в Мідел Вілидж, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
О. Саноцький, секр.

ІВАН СТЕПАН ОСИКА, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 30-го листопада 1971 р. на 20 р. ж. Став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку батька Степана, матір Катерину, сестру Віру, брата Михайла. Похорон відбувся 4 грудня 1971 р. на цвинтарі св. Миколая в Leyden Township, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

ВОЛОДИМИР МЕЛЬНИЧУК, член УНС Відд. 464 Т-ва Л. Українки в Ошаві, Онт., Канада, помер 20 листопада м. р. на 50 р, ж. Нар. в с. Петушків, Волинь, Україна і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку дружину Анастасію, 4 синів: Петра, Оксентія, Василя і Миколу, 1 внука, 3 сестри і 2 братів. Похорон відбувся 23 листопада 1971 р. на цвинтарі Mount Lawn, Ошава, Онт., Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Хомин, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6705. Тарзан залишає злочинців на їх загин

Ось так, міські злочинці, я залишаю вас тут, як полонених, що їх мої приятелі, кабани з джунґлії, загнали в пастку на дерева! Вони терпеливі звірі. Прив'яжіть свої кріси і пояси до тієї лини! А тепер, коли звірята будуть шукати собі поживи в корінцях, ви будете вмирати з голоду... Тоді впадете, як зрілі овочі, в їхні кігті...